

είς ξεχωριστό χαρτί και έτσι να κάνουν πάντοτε δι' ό,τι έχεις να μου στείλεις. Τάς προς τόν εξαδέλφον σου επιστολάς διεύθυνε εις τόν γραφεϊόν του "Ασπασίας".

Εραστά της Φύσεως, όταν θά έλθης εις τας Αθήνας και, κατά την υπόθεσίν σου, εις τόν γραφεϊόν μου, θά σου δώσω όλα τα φυλλάδια που ζητείς, αρ' ου σου τα έστειλα και, φαίνεται, έχάθησαν.

Ο Λέων της Αφρικης ανεχώρησε, Φώβη Απολλων, αλλά μου ειπεν ότι θά σου γράψω όλα τα καθέκαστα. Έμαθα ότι ο Λεοντόκαρδος Λεωτίδας εδέχθη ένθουσιωδώς.

Ο δέκατος τόμος τιμάται δέκα δρ., Συριακή Σελή: ο δε 8ος τιμάται δρ. 2, 50. Όσοι δ' άνα λάθος ως βραβείον τόν τον και 8ον πρέπει να στείλεις δρ. 1, 50. Δίδει μόνον οι της δραχμής τόμοι δίδονται δ; βραβείον.

Νά και ή ευγενής μου Μαργαρίτα! Ο κουμπάρας της θά λειτουργή του λοιπού άποκλεστικώς δια τόν "Τάμιον ύπερ των Α τόμων". Εύγε! Έξετελέσθησαν και αι νέαι παραγγελίαι σου φιλε Ν. Ζωγράφε. Περιμένα άλλα.

Πώς έχάρην πού έγχεινες καλά, Έρυθρόν Τριαντάφυλλον! Σου έστειλα τα φυλλάδια. Άλλοτε, σε παρακαλώ, πλησίον του ψευδωνύμου να γράφης πάντοτε και τόν αληθινόν σου όνομα.

Σου έστειλα τα φυλλάδια που έλειπαν, φίλατε Χρυσάστε. Έλαβα όσα μου γράψες. Νά εκλέξης νέον ψευδώνυμον, φιλε Κ. Χρονόπουλε, διότι αυτά τα δύο άνηκουν εις άλλους. Δαμβάνω τούλάχιστον έκατόν πνευματικάς ασκήσεις καθ' εβδομάδα. Πώς είνε δυνατόν λοιπόν να δημοσιεύονται όλαί άμέσως; Έχε άλλην ύπομονήν. Αρ' ου τόν Φώβον Απολλωνα τόν γνωρίζεις και τον βλέπης, ποδς τι οι δι' έμού άσπασμοί; Προτιμώ τας μεταξύ άγνωστων προσήσεις.

Αν δεν ληφθ ή κανέν φυλλάδιόν μου και ειδοποιηθώ πριν παρέλθουν 15 ήμέραι από της εκδόσεώς του, τότε, αλλά τότε μόνον, είμαι ύποχρεωμένη να τ' άνασπειλώ δωρεάν, φιλάτη την Ελένη Δεσύλλα. Έμαθεν ή Πίσσα τα περί της Σπασκτερης σου και την άνασπείζεται.

Περίεργον όνειρον, αλήθεια, Μαρουσιώτισσα, και άδυνατώ να το εξηγήσω. Είς τόν χαρτί, τόν όποιον μεταχειρίζεσαι: τώρα δια τας επιστολάς σου, πρέπει να γράφης με μαύρην μελάνην και με χονδρά γράμματα, άλλως κουράζει πολύ ή άνάγνωσις. Σου έστειλα τά φύλλα.

Τυχε εη: Έλευθερία, άρκετά καλή ή μεταρρασίς σου. Φαίνεται ότι με τόν καιρόν θά γράψης πολύ ώριμώς στίχους.

Πάλιν τά ίδια, Γη της Ελλάδος! Απειναντίας κάμων γράμματα ευχαριστήσεως, όταν αι επιστολάι των φίλων μου είνε εκτενεϊς: δεν περιγράφεται δε ή άγαλλιάσις μου όταν είνε καί ώραιαι, όπως π. χ. αι ιδικί σου.

Τό ξεσπάθωμα, φιλάτη Πετράδη Παραλία, είνε αι ένέργειαι, τας όποιαις κάμνουν οι φίλοι μου προς έγγραφήν νέων συνδρομητών. Ναι, σε τέτοιον χαρτί γράφε μου. Γραμματόσημον 60λεπτον δεν έχω κανένα.

Είνε πραγματικώς ώραιόν θέαμα ο τρύγος, Δόν Κιχώτη. Κ' έμένα μου άρέσει που τρελαίνομαι.

Και ο Κολοσσός της Ρόδου εξεσπάθωσε και μου έφερε προχθές ένα νέον συνδρομητήν, εύφύεστατον και επίμελέστατον. Τόν ευχαριστώ πολύ τόν Κολοσσόν της Ρόδου!

Κυκλάμιον τού Ταυτέτου λοιπόν θά σε λέγω, αγαπητή μου φίλη. Ούτε ο Χαλασμός λόγιον ούτε ο Αρχιναύαρχος Θεμιστοκλής όνομάζεται ούτω.

Όραία μου περιέγραψες την έφοδον, Λέων της Αφρικης. Τά σέθη μου εις την καλήν σου μητέρα. Ασπασμοί, πληροφορηται—Ο "Ελλην τού Κανιάσου στέλλει τας προσήσεις του εις την "Ελληνίδα Καλλιτέχνη, με την όποιαν

συνεταξείδουσε και συνέκυσεν Αίνιγματα. —Η Λευκή Βιολέττα άσπάζεται την Μυροίνην και ζητεί τόνόμα της: ο Ανδρέϊος Αργοναύτης την Άγγελικήν Γαλάτη και τόν Αρχιμήδην τόν Μαθηματικόν, τόν όποιον και συγχαίρει δια τόν βραβείον ή Ποιμενική Φλογέρα την Χρυσήν Βροχήν και τόν Παχόν Τσίρον ή Λευκή Περιστέρα την Αθηναίδα και την Αθόνα της Ερήμου: ο Φώβος Απολλων τόν Ανδρέϊον Σουλιάτην (εις τόν όποιον όμως δεν δύναται να ειπή τόν όνόμα του) και την Δύραν τού Φαλήρου ή Μαργαρίτα την Εύτυχή Θνητήν (την όποιαν βλέπει εις τόν Ζάππειον) και την Ευαίσθητον Καοδίαν (της όποιαις περιμένει την διεύθυνσιν δια να της ειπή τόνόμα της): τόν Έρυθρόν Τριαντάφυλλον τόν Καισάρη Κασκαμπέλ, τού όποιον ζητεί τόνόμα: ο Χρυσάστες τόν Τικ Τάκ, τόν όποιον και συγχαίρει δια τόν βραβείον, καθός: και ο Έραστής της Φύσεως, ο όποιος: καθ' έκάστην άναπνέει την... Δύραν τού Παρασαίου, έντασπάζεται δε τόν Πανελλήνιον Δία. —Η Άνθηρά Άνοιξις πληροφορεί την Μαρουσιώτισσαν ότι τά αρχικά της είνε Κ. Μ. Κ. και ότι ήλλαξε ψευδώνυμον. —Ο Αρχιναύαρχος Θεμιστοκλής δεν εμπορεί να ειπή τόνόμα του εις τόν Φώβον Απολλωνα, δυστυχώς!

—Η Πολυένη Δεσύλλα έντασπάζεται την Έρυθρόν Έλαγον και ζητεί τόνόμα της. —Ο Αλέξανδρος Σ. Οικονομίδης συγχαίρει τόν Τικ Τάκ, άσπάζεται δε τόν Αρχιναύαρχον Θεμιστοκλή, τόν όποιον γνωρίζει. —Η Μαγεμένη Λοσις την Αθηναίδα και την Λευκήν Περιστεράν. —Ο Τυρός της Έλευθερίας συγχαίρει τόν Τικ Τάκ. —Η Γη της Ελλάδος άσπίζεται την Γλυκεϊαν Πατρίδα και τόν Λαλασμόν Κόσμον, (όστις δεν όνομάζεται Παναγιωταρής!). —Χθές τόν έσπέρας — μου γράφει ή Πετράδη Παραλία, ο άννεμος ήτο σοφοδρόατος και δεν είχα διόλου... Έσπερινήν Γαλήνην δθεν την άσπάζομαι και την παρακαλώ να με επισκέπτεται συχνά. —Ο Δόν Κιχώτης με παρακαλεί να ειπω εις τόν Ανδρέϊον Ήπειρώτην ότι σή προς αυτόν άπέρωσις του ήτο ένδειξις εξέχων αίσθημάτων. —Τό "Ηουχο Αεράκι έρωτά τόν Γ. Αύδδην, τόν όποιον άσπάζεται, αν διέμενε ποτε εις Αίγυπτον. —Τό Κυκλάμιον τού Ταυτέτου άσπάζεται την Έλληνικήν Σημαίαν, την όποιαν γνωρίζει και την Αττικήν Νεκτα, την όποιαν θυμίζει: ο Κομφούσιος την Μαργαρίταν και τόν Δόν Κιχώτην και ο Καρχαρίας τού Φαλήρου τόν αδελφόν της Φιλέργου Χελιδόνος. —Ο Λέων της Αφρικης με παρακαλεί να ειπω εις τόν Χριστοφόρον Κολόμβον ότι όπω και να τον κινήγησιν, ουδέποτε θά κατορθώσθ να τον σκοτώσθ δια να μου χαρίσθ τόν δέγμα του. —Υπαίρχουν άκόμη και άλλα πολλά πληροφορηται και προσήσεις. Άλλά μη έχουσα πλέον χώρον άρκετόν, άπεράσισα να μη τας δημοσιεύω όλας, αλλά τόν πολύ από δύο ή τρεις τού καθενός κάθε φορά. Τί να γίνη!

Από ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διάπλισις εις τούς φίλους της: Καρχαρίαν τού Φαλήρου (και περιμένο άνυπομόνος την σκηνήν). Κομφούσιον, "Ηουχο Αεράκι (έλαβα) Αλέξ. Σ, Οικονομίδην, Πολυένην, Ουρανίαν και Έκτορα Σ. Δεσύλλα, "Ελληνα τού Κανιάσου, "Ελληνίδα Καλλιτέχνη, (έστειλα βραβείον) Ανδρέϊον Στρατιώτην, Παχόν Τσίρον, Λευκόν Ρόδον (με δλον μου τόν σπιτικό), Γενναίον Καλλιχαριάτην, Έσπερον, Δημητρίον Γ. Χατζηδημητρίου, Βασιλίτσαν της Ήθλης, Ιρυσούτ Αίωνα (μα δεν ήλλαξε ψευδώνυμον), Οραίαν Κερκαραν, Κωνστ. Α. Θεοδοριδην (τό φύλλον έστάλη) Ιωρίδα, Θάλιαν Κ. Παυλάτου (άναμένο και εκτενεστέραν επιστολήν, άλλ' όχι μετά τριετιάν πάλιν!) Γ. Σ. Αργαλειδόν (τόμοι έστάλησαν) Γόρδιον, Μιχ. Η. Κουρτζήν, Τσουκνίδα, Μαρίδαν τού Φαλήρου (πότεν ή μακρά αυτή σιωπή!) Χαλασμόν Κόσμον, Κέμμα τού Εύξεινου, Έλένην, Ίουλιαν και Αλεξάνδραν Τριανταφυλλίδου κτλ. κτλ.

517. Αεζέγριφος. Έάν ήρμα και ζών συμβάλλη, Έρευσ τών αρχαίων προβάλλη. Έστάλη υπό Ιωάννα, Βούλτου

518. Στοχαστέγριφος. Είμαι πράγμα ύψηλόν, βγάλε Ρω και βάλε ΝΓ και θά γίνω χαμηλόν με μεγάλη ύπομονή. Έστάλη υπό της Δάφνης

519. Αίνεγμα δημώδες. Μέσα σε φούρνο δίπτο κομμάτ' άρκουδοκέφαλος. Έστάλη υπό της Πέτρης Σκανδαίου

520. Συλλαβικός ρόμβος. Τό πρώτον μ' εύκολία θά βρήτε 'ς τή βόλη. Τό δεύτερον 'τόν νούν σας τόν έχετε πολλόν. Μην ήτο ο σταυρός μου τή πάλα έποχη. Είδος φυτού τόν άλλο τόν πέμπτον μετοχή. Έστάλη υπό τού Ζιζανίου

521. Πυραμίδς. + Νάντικαστα - θώσιν οι σταυροί δια γραμμάτων, ώστε να αναγνωσκειται τόν όνομα τυράννου, αι δε βάσεις μετά τού έν τώ μέσω αυτών σταυρού να αποτελώσι τόνόμα ιστορικού συγγραφέως, αι άνωτέρω 8 περιφύμου μάντης, αι άνωτέρω 6 αδελφής αρχαίου Ασιανού βασιλέως, αι άνωτέρω 4 ζώου, αι άνώταται 2 πρόβειν. Έστάλη υπό Γεωρ. Καρφαμάκη

522-525. Μεταμορφώσεις. 1. Ο Φόλος δια 4 μεταμορφ. να γίνη Ροϊκος. 2. Ο Μίλων δι' 6 μεταμορφ. να γίνη ήρας. Έστάλη υπό τού Μαγεμένου Βασιλοπούλου

524-528. Μαγική Συλλαβή Τή προσήκη μίας και της αυτής συλλαβής εις έκάστην των κάτωθι λέξεων σχηματίσιν άλλας τόσας: "Αργος, άδων, ίασα, ρύπος, Λάϊος. Έστάλη υπό Βλαδμηήρου τού Μονομάχου

529. Απροσδόκητον. Τί ύπαρχει μεταξύ ζωής και θανάτου; Έστάλη υπό τού Λουκούργου

530. Μεσοστιχίς. Τά μεσαία γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τόνόμα πατρός αρχαίου συγγραφέως. 1, Πόλις της Ελλάδος: 2, Αρχαίος βασιλεύς. 3, Πόλις της Περσίας: 4, Σοφός. 5, Καρπός. 6, Αρχαίος συγγραφεύς. 7 "Ηρω. Έστάλη υπό τού Μαντίου τών Δελφών

531. Διπλή άκροστιχίς. Τάριμα γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τόνόμα πόλεως της Ελλάδος, τά δε δεύτερα κράτους. 1, Ζωγράφος. 2, Τύραννος. 3, Μέταλλον. 4, Αρχαίος ρήτωρ. 5, Αρχαίος βασιλεύς. 6, Πόλις της Ελλάδος. Έστάλη υπό Θεοδοσίου Ο. Ζαϊτοπούλου

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Δι' λύσεις στέλλονται μέχρι 28 Οκτωβρίου.

517. Αεζέγριφος. Έάν ήρμα και ζών συμβάλλη, Έρευσ τών αρχαίων προβάλλη. Έστάλη υπό Ιωάννα, Βούλτου

518. Στοχαστέγριφος. Είμαι πράγμα ύψηλόν, βγάλε Ρω και βάλε ΝΓ και θά γίνω χαμηλόν με μεγάλη ύπομονή. Έστάλη υπό της Δάφνης

519. Αίνεγμα δημώδες. Μέσα σε φούρνο δίπτο κομμάτ' άρκουδοκέφαλος. Έστάλη υπό της Πέτρης Σκανδαίου

520. Συλλαβικός ρόμβος. Τό πρώτον μ' εύκολία θά βρήτε 'ς τή βόλη. Τό δεύτερον 'τόν νούν σας τόν έχετε πολλόν. Μην ήτο ο σταυρός μου τή πάλα έποχη. Είδος φυτού τόν άλλο τόν πέμπτον μετοχή. Έστάλη υπό τού Ζιζανίου

521. Πυραμίδς. + Νάντικαστα - θώσιν οι σταυροί δια γραμμάτων, ώστε να αναγνωσκειται τόν όνομα τυράννου, αι δε βάσεις μετά τού έν τώ μέσω αυτών σταυρού να αποτελώσι τόνόμα ιστορικού συγγραφέως, αι άνωτέρω 8 περιφύμου μάντης, αι άνωτέρω 6 αδελφής αρχαίου Ασιανού βασιλέως, αι άνωτέρω 4 ζώου, αι άνώταται 2 πρόβειν. Έστάλη υπό Γεωρ. Καρφαμάκη

522-525. Μεταμορφώσεις. 1. Ο Φόλος δια 4 μεταμορφ. να γίνη Ροϊκος. 2. Ο Μίλων δι' 6 μεταμορφ. να γίνη ήρας. Έστάλη υπό τού Μαγεμένου Βασιλοπούλου

524-528. Μαγική Συλλαβή Τή προσήκη μίας και της αυτής συλλαβής εις έκάστην των κάτωθι λέξεων σχηματίσιν άλλας τόσας: "Αργος, άδων, ίασα, ρύπος, Λάϊος. Έστάλη υπό Βλαδμηήρου τού Μονομάχου

529. Απροσδόκητον. Τί ύπαρχει μεταξύ ζωής και θανάτου; Έστάλη υπό τού Λουκούργου

530. Μεσοστιχίς. Τά μεσαία γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τόνόμα πατρός αρχαίου συγγραφέως. 1, Πόλις της Ελλάδος: 2, Αρχαίος βασιλεύς. 3, Πόλις της Περσίας: 4, Σοφός. 5, Καρπός. 6, Αρχαίος συγγραφεύς. 7 "Ηρω. Έστάλη υπό τού Μαντίου τών Δελφών

531. Διπλή άκροστιχίς. Τάριμα γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τόνόμα πόλεως της Ελλάδος, τά δε δεύτερα κράτους. 1, Ζωγράφος. 2, Τύραννος. 3, Μέταλλον. 4, Αρχαίος ρήτωρ. 5, Αρχαίος βασιλεύς. 6, Πόλις της Ελλάδος. Έστάλη υπό Θεοδοσίου Ο. Ζαϊτοπούλου

ΑΥΣΕΙΣ των πνευματικων ασκησεων της 17 Αυγουστου 1896

428. Νευεία. (Ναι-Μαία). — 429. Κρόνος, Χρόνος. — 430. Το ρόδι. — 431-435. Γνωμένης της αναλλαγής: δά του γράμματος Μ, σχηματίζονται αι λέξεις: κομμός, μάμμη, μνήμη, λήμμα γράμμα. — 436. Μ — 437. Ο Περσεύς. — ΧΗΝ — 438. ή λέξις αποπρό, ΔΗΛΟΣ (από-πρό) μακράν άλλ' ΔΟΜΟΚΟΣ εμπρός. — 439. ΠΑΡΙΣ ΚΑΘΑΝΑΡΟΣ (1, Πρωσία. 2, Αγγλία. 3, Ρωσία. 4, Ιταλία. 5, Σπάρτα). — 440. Ουδείς δύναται να είνε εύτυχής άνευ άρετής. — 441. Η πείρα άρσενά δίδει μαθήματα.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνεταξιμειον υπό τού Γκυργίου της Παιδείας άς τόν κατ' έξοχήν παιδικόν περιοδικόν συγγραμμαι, αληθείς παρασχόν εις τήν χάριν ήμιν άφρητικας, και υπό τού Οικουμενικού Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως άς άνάγνωμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8 ΑΙ συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΝΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν' Ελλάδα λεπ. 15.— Έν τώ Έξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Όδός Αίόλου, 119, έναντι Χρυσοσκληλαιώτισσης

Έτος 1896.— Άριθ. 40

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ ΜΥΘΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια: ίδε σελ. 305)

Τήν 20 Μαρτίου τόν μικρόν κερβάνιον ανεχώρησεν εις τας όκτώ τής πρωίας. Εηρός καιρός, αίθρια, άννεμοί βορειοανατολικός. Η στέππα εξετεινέτο κατάλευκος και όμαλωτάτη. οι δε ρέννοι, κατά τετράδας εξευγμένοι, έσυρον τήν άμαξαν άνευ πολλού κόπου, οδηγούμενοι έδωθεν μέν υπό τού "Ορτικ, εκειθεν δε υπό τού Μακροέλεκα.

Εβάδισαν ούτω επί έξ ήμέρας, χωρίς καμμίαν άξιοσημείωτον συνάντησιν ή περιπέτειαν. Ός επί τόν πλείστον ο κ. Σέργιος, ο Κασκαμπέλ, ο Γιάννης και ο Αλέκος έβαινον πεζή μέχρι τού σταθμού της έσπέρας, και ένίοτε, όταν δεν είχαν εργασίαν έντός της άμάξης, τούς συνώδευον ή Κορνηλία, ή Ναπολέαινα και ή Καγέττη. Από της πρωίας μέχρι της μεσημβρίας ή Εύδρομος Οίξία διήνυεν είκοσι βέρστια, ήτοι περί τας διόμισις λεύγας: άλλο δε τόσον διάστημα από της μεσημβρίας μέχρι της έσπέρας διήνυε τούτεστι πέντε λεύγας καθεκάστην.

Τήν 29 Μαρτίου, διελθόντες τόν μικρόν ποταμόν Όλενέκον, (παγωμένον άκόμη) ο κ. Σέργιος και οι συνεταξιδιώται του έφθασαν εις την πολίχνην Μαξιμόβαν, τεσσαράκοντα δύο λεύγας προς τά νοτιοδυτικά από τού κόλπου τού Λένου.

Δέν υπήρχε λόγος να μη σταθμεύσουν επί 24 ώρας τούλάχιστον εις τόν άπόκεντρον και έρημικόν τούτο χωρίον.

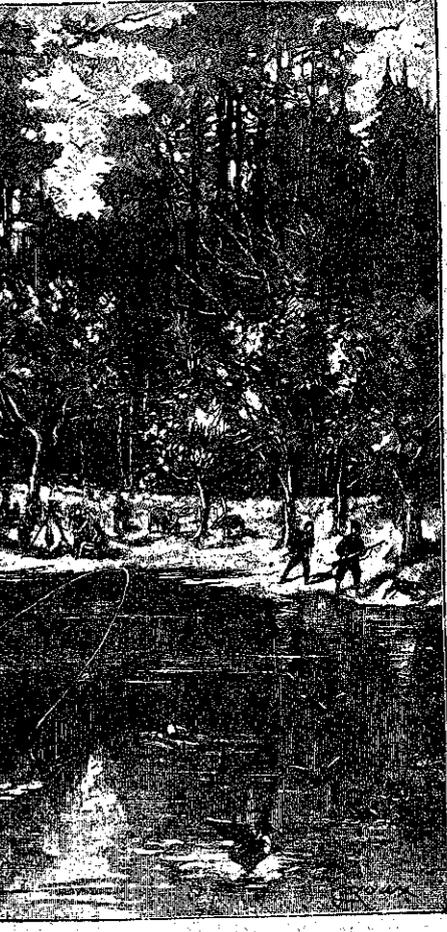
Ούτε στρατιωτικός διοικητής έδω, ούτε στρατιωτικός σταθμός κατεχόμενος υπό Κοζάκων. Ουδείς φόβος λοιπόν δια τόν κόμητα Ναρκίνην

Εύρισκοντο έν τώ μέσω της χώρας των Ιακούτων, ή δε οικογένεια Κασκαμπέλ έτυχε λάμπρας ύποδοχής εκ μέρους των κατοίκων της Μαξιμόδας. Η χώρα αυτή όρεινή και δασώδης εις τά νότια και ανατολικά αυτής, δεν έχει εις τά βόρεια παρά πεδιάδας εύρειας, στίξιμένες που

και που από συστάδας δένδρων, τά όποια ή άνοιξις δεν θά έβράδυνε να καλύψη δια φυλλωμάτων. Η βλάστησις άλλως τε είνε έδω άφθονωτάτη. Τούτο όφείλεται εις τόν ότι ναι μέν ο χειμών εις την υπερβόρειον Σιβηρίαν είνε δριμύτατος, αλλά κατά τούς μήνας τού θερούς ή θερμοκρασία ύψουται σημαντικώς.

Ζώσιν ένταυθα και εύημερούσιν έκάτον χιλιάδες Ιακούτων. Ακολουθούντες τά δόγματα της ρωσικής όρθοδόξου εκκλησίας, εύσεβεϊς, φιλόξενοι και χρηστοί άνθρωποι οι Ιακούτοι, δέχονται μέν εύγνωμόνως τά εύεργετήματα της θείας Προνοίας, γνωρίζουν δε να υπομένουν άγοργύστως τας δοκιμασίας και τας ταλαιπωρίας. Κατά τόν ταξείδιον από τού Λένου μέχρι της πολίχνης, συνητηθήσαν πολλάκις με σιβηριανούς νομάδας. Ήσαν άνθρωποι εύρωστοι, μετριου άναστήματος, με πεπλατυσμένον και άγένειον πρόσωπον, με μαύρους όφθαλμούς και με πυκνήν κόμην. Τούτοι ήσαν και οι κάτοικοι της Μαξιμόδας, οι ειρηνικοί, φιλόπονοι και νοημονέστατοι.

Εκ των Ιακούτων, όσοι μέν άγουν πλάνητα βίον, έφιπποι πάντοτε και ένοπλοι, κατέχουν πολυάριθμα ποίμνια διεσπαρμένα άνα τήν στέππαν. Όσοι δε ζώσι μονίμως εις πολίχνας ή χωρία, επιδιδόνται συστηματικώτερον εις τήν άλιείαν, εκμεταλλευόμενοι τά ιχθυοσπηθή ύδατα των άπειρων ρυάκων, τούς όποιους άπορροφά διαβαίων ο μέγας ποταμός.

Φαρεύοντες εις τά ύδατα της λίμνης. (Σελ. 314, στηλ. γ')

Τό μόνον ελάττωμα των Ιακούτων είνε ότι κάμνουν κατάχρησιν καπνού και πνευματικών ποτών. Άλλά πώς να μη τους δικαιολογήσθ κανείς και δια τούτο, συλλογιζόμενος τας σκληράς στερήσεις τας όποιαις ύποφέρουν επί τρεις μήνας, διαρκούντος τού ψυχρότατου εκείνου χειμώνος;

Ένθ οι νομάδες κατασκηνούσιν υπό τας λεγομένας γιούρτας (είδος σκηνών κωνικών, εκ λευκού ύφασματος) οι μόνιμοι κατοικοῦσιν οικίας ξυλινάς, ιδιοτρόπως εκτισμένας, αναλόγους των μέσων και της φιλοκαλίας έκάστου. Αι οικίαι αύται, καθάραι και κομψαί, έχουν στέγας λίαν επικλινέεις, δια να ρέη εύκόλως τόν ύδωρ, όταν αναλύωνται αι

χιόνες υπό τὰς ἀκτίνας τοῦ ἑαρινοῦ ἡλίου. Ἡ Μαξιμόδα λοιπὸν παρουσιάζει ἀρκετὰ εὐάρεστον ὄψιν. Βῦσωμοι καὶ συμπαθεῖς τὴν μορφήν οἱ ἄνδρες τῆς, εἶχον τὸ βλέμμα διαυγές, ἐκφράζον εὐκρίνειαν συγχρόνως καὶ ὑπερηφάνειαν. Αἱ γυναῖκες, μολοντοὶ στίζουσαι τὸ πρόσωπον, ἦσαν χαρίεσσαι καὶ κομψαί· οὐδέποτε δὲ ἐπαρουσιάζοντο μετὰ τὴν κεφαλὴν ἢ τοὺς πόδας γυμνοῦς.

Ἡ οἰκογένεια ἐτυχε θερμῆς δεξιῶσεως ἐκ μέρους τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν προκρίτων τῆς πολιτείας. Οἱ καλοὶ οὗτοι ἄνθρωποι προσεφέρθησαν μετὰ πολλῆς προθυμίας νὰ τὴν φιλοξενήσουν· καὶ νὰ τὴν παράσχουν δωρεάν ὅ τι ἐχρειάζετο. Ἄλλ' ἡ Κορνηλία, ἀρ' οὐ τοὺς εὐχαρίστησε, δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῆ τίποτε δωρεάν, μετὰ δὲ τῶν ἄλλων καὶ τὸ πατρίδιον, τὸ ὁποῖον ἐπὶ μακρὸν θὰ ἐξησφάλιζε τὴν λειτουργίαν τῆς ἐστίας τοῦ μαγειρείου.

Ὅπως παντοῦ, καὶ ἐδῶ ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἔκαμε μεγάλην ἐντύπωσιν. Οὐδέποτε εἶχεν ἐπισκεφθῆ τὴν χώραν ἄμαξα σχοινοβατῶν. Διὰ τοῦτο πλήθος Ἰακούτων, ἐξ ἀμφοτέρων τῶν φύλων, τὴν ἐπεσκέφθησαν, ἀλλὰ χωρὶς δὲ δώσουν καμμίαν ἀφορμὴν παραπόνου. Ἐδῶ σπανιότατα τῶντι διαπράττονται κλοπαί, ἄλλως τε ἡ τιμωρία τοῦ ἐγκλήματος εἶνε ἄμεσος καὶ ὁ κλέπτης συλλαμβανόμενος μαστιγοῦται δημοσίᾳ. Τὴν σωματικὴν ποινὴν διαδέχεται ἡ ἠθικὴ τιμωρία, ἐστιγματισμένος δὲ ὁ κλέπτης διαπαντός, χάνει τὰ πολιτικά του δικαιώματα καὶ τὸν τίτλον τοῦ τιμίου ἀνθρώπου.

Τὴν 3 Ἀπριλίου οἱ ταξειδιῶται ἐφθασαν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ὄθεν. ποταμίσκου ἐκβάλλοντος εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀναβάρου, μετὰ ροῦν πεντήκοντα λευγῶν.

Ὁ καιρὸς, λίαν εὐνοϊκὸς ἕως τότε, ἤρχισε νὰ μεταβάλλεται. Ταχέως ἐπικολοῦθησαν βροχαὶ ἄφθοι, τὸ πρῶτον ἀποτέλεσμα τῶν ὁποίων ἦτο ἡ τῆξις τῶν χιόνων. Τὸ κακὸν παρετάθη ἐπὶ ὀκτῶ ἡμέρας. Ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία μετὰ κόπου ἀπέφυγε τὰ βαλτώδη μέρη, ὅπου πολλάκις διέτρεξε τὸν κίνδυνον νὰ βυθισθῆ εἰς τὸν βόρβορον. Ὡς ἐκ τούτου τὸ ταξειδιὸν κατέστη ἐπιπονώτατον, ἐφάνη δὲ τώρα πολυτιμωτάτη ἡ συνδρομὴ τῶν δύο ῥώσων ναυτῶν, προθύμων καὶ ἀρωσιμῶν.

Τὴν 8 Ἀπριλίου ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἐσταμάτησεν ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Ἀναβάρου, μετὰ πορείαν τεσσαράκοντα λευγῶν ἀπὸ τῆς Μαξιμόδας.

Ἦσαν ἀκόμη ἐν καιρῷ νὰ διέλθουν τὸν ποταμὸν ἐπὶ τοῦ πάγου, ἂν καὶ ἡ τῆξις εἶχεν ἤδη ἀρχίσῃ καὶ ἤκούετο ὁ κρότος τῶν ὀγκοπάγων, τοὺς ὁποίους τὸ

ρεῦμα παρέσυρε θορυβῶδες πρὸς τὸν κόλπον. Μετὰ μίαν ἐβδομάδα, εἰς μάτην πλέον θὰ ἐζήτησαν βατόν τι πέραμα, διότι αἱ πλημμύραι εἶνε μεγάλα· κατὰ τὴν τῆξιν τῶν χιόνων.

Ἦδη ἡ στέππα ἐπρασίειεν ὄλη ἀπὸ τάπητα νεοφυοῦς χλόης—πρὸς μεγάλην χαρὰν τῶν ῥέννων. Οἱ θάμνοι ἐξεπέταν τὸς πρῶτους βλαστούς, ἐν γένει δὲ ἡ φυτικὴ ζωὴ ἐνεψύχου τοὺς σκελετοὺς τῶν δένδρων, τὰ ὁποῖα εἶχον κατατῆσθαι ξύλα ξηρὰ ἀπὸ τὰ ψύχη τοῦ χειμῶνος. Ἡ ὑπερβολὴ ἐκείνη φύσις ἀνεξωγοῦνετο ὑπὸ τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου.

Αἱ ἐπαρχίαι τῆς ἀσιατικῆς Σιθηνίας, ὅσον περισσότερον ἀπέχουν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς, τόσο εἶνε ὀλιγώτερον ἔρημοι. Ἐνίοτε τὸ μικρὸν κερθάνιον συνήντα κανένα δημόσιον εἰσπράκτορα, μεταβαίνοντα νὰ εἰσπράξῃ τοὺς φόρους ἀπὸ χωρίου εἰς χωρίον. Ἐσταμάτων τότε, ἀντήλλασον λέξεις τινὰς μετὰ τοῦ πλάνητος ὑπαλλήλου καὶ τῷ προσέφερον κανὲν ποτήριον βότκας, τὸ ὁποῖον ἐκεῖνος ἐδέχετο εὐχαρίστως. Κατόπιν ἐχωρίζοντο, ἐπευχόμενοι καλὸν ταξειδιόν.

Μίαν ἡμέραν ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία συνητήθη μετὰ δυστυχῆς τινὰς καταδικούς, ὑπὸ συνοδείαν Κοζάκων, ὀδηγουμένους εἰς τὰς ἀλυκὰς τῆς ἀνατολικῆς Σιθηνίας, ὅπου θὰ ἐξετέλιον τὰ καταναγκαστικὰ ἔργα, εἰς τὰ ὁποῖα εἶχον καταδικασθῆ. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ παρουσία τοῦ κ. Σεργίου δὲν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς καμμίαν παρατήρησιν ἐκ μέρους τοῦ ἀρχηγοῦ τοῦ ἀποσπάσματος· ἀλλ' ἡ Καγέττη, πάντοτε δὺςπιστος ἀπέναντι τῶν ῥώσων ναυτῶν, παρετήρησεν ὅτι ἐφυλάχθησαν ὥστε νὰ μὴ ἐλκύσουν τὴν προσοχὴν τῶν Κοζάκων.

Τὴν 19 Ἀπριλίου, μετὰ πορείαν ἐβδομήκοντα πέντε λευγῶν, ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἐστάθη ἐπὶ τῆς δεξιᾶς ὄχθης τοῦ ποταμοῦ Κατάγκου, χυνομένου εἰς τὸν ὀμῶνυμον κόλπον. Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν ὑπῆρχε πλέον γέφυρα ἐκ πάγου, ὥστε νὰ διέλθουν εἰς τὴν ἀντίπεραν ὄχθην. Μετὰ κόπου λοιπὸν εὔρον—προπάντων χάρις εἰς τὸν Ὀρτικ,—τὸ ρηχότερον μέρος καὶ διὰ τοῦ περάματος τούτου διῆλθεν ἡ ἄμαξα, ὄχι ὅμως χωρὶς νὰ βυθισθῆ εἰς τὸ ὕδωρ μέχρι τῶν ἄξωνων. Μετὰ τούτου διήνυσαν ἀκόμη εἰσοσιπέντε λεύγας καὶ ἐστάθμευσαν παρὰ τὴν λίμνην Ἰέγην.

Ὅποια ἀντίθεσις πρὸς τὴν τόσῳ μόνοντον ὄψιν τῆς στέππας! Ὡμοίαιζε πρὸς δασιν ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἄμμου τῆς Σαχάρας, τὸ ὕδωρ ἐκεῖνο τὸ διαυγές καὶ ἀκύμαντον, περιβαλλόμενον ὑπὸ πλασιῶν πρασίνοι ἐκ δένδρων ἀειθαλῶν καὶ θάμνων καὶ βάτων, μετὰ φύλλα νεά, μετὰ ἄνθη καὶ μετὰ κόκκους πολυχρῶμους.

Ἐντὸς τῶν πυκνῶν τούτων λογιῶν τῶν πέριξ τῆς λίμνης, ὁ Βάγκραμ καὶ

ὁ Μαρέγκος δὲν θὰ ἐκοπίαζαν νὰ βγάλοῦν—κατὰ τὴν κυνηγετικὴν φράσιν—κανὲν θήραμα τριχωτὸν ἢ πτερωτὸν, ἤρκει μόνον νὰ τοῖς ἐδίδεν ὁ Κασκαμπὲλ τὴν ἄδειαν νὰ ψάξου. Ἐκτὸς τούτου ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς λίμνης, χῆνες, νῆσσαί καὶ κύκνοι ἐκολύμβων καὶ ἀγέλας πολυαριθμοῦς, ἐνῶ σμήνη γερρανῶν καὶ πελαργῶν, ἐκ τῆς κεντρικῆς Ἀσίας ἐρχομένων, διεσχίζον ὑψηλὰ τὸν ἀέρα. Τὸ σύνολον τοῦ θαύματος ἦτο ἐξαισιον.

Τῆ προτάσει τοῦ κ. Σεργίου, ἀπεφασίσθη νὰ σταθμεύσουν ἐδῶ ἐπὶ τεσσαράκοντα ὥρας. Ἀφ' οὗ ἤτοιμασαν τὰ τῆς σταθμεύσεως, παρὰ τὸ χαλὸς τῆς λίμνης καὶ ὑπὸ τὴν σκιὰν τῶν ὑψικορῦφων ἐλατῶν, οἱ κυνηγοὶ τοῦ κερθάνιου, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ Βάγκραμ ἐλάβον τὰ τυφέκιά των καὶ ἀπῆλθον, μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν νὰ μὴ ἀπομακρυνθοῦν. Συγχρόνως ὁ Κασκαμπὲλ, ὁ Ἀλέκος, ὁ Ὀρτικ καὶ ὁ Κίρσεφ ἀπεφασίσαν νὰ δοκιμάσουν τὴν τύχην των, ψαρεύοντες εἰς τὰ ὕδατα τῆς λίμνης, μετὰ τὰ ἄγκυστρα, τὰ ὁποῖα εἶχον ἀγοράσῃ ἀπὸ τοὺς ἰθαγενεῖς τοῦ Πόρτι-Κλαράν. Οὐτε τέχνη πολλὴ ἐχρειάζετο, οὐτε καὶ ὑπομονὴ διὰ νὰ ψαρεύσῃ κανεὶς εἰς τὴν λίμνην ἐκείνην. Οἱ ἰχθύς ἦσαν τόσο ἀφθοί, ὥστε εἰς διὰσπασμα ὀλίγων ὥρων ἠδύνατο τις νὰ λειούσῃ ὅσους θὰ ἤθελον διὰ νὰ καλοπεράσῃ ὀλόκληρον σαρακοστήν! Ἡ χαρὰ τοῦ μικροῦ Ἀλέκου δὲν περιγράφεται. Τὸν ἐπλησίασεν ἡ Ναπολέαινα καὶ τὸν παρεκάλεσε νὰ τῆς ἀρήσῃ ὀλίγον τὸ καλάμι, νὰ ψαρεύσῃ καὶ αὐτὴ. Ἄλλ' ὁ Ἀλέκος δὲν ἠθέλε κατ' οὐδένα τρόπον νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Ἐρῖς ὡς ἐκ τούτου καὶ ἐπέμβασις τῆς Κορνηλίας, ἡ ὁποία θεωρήσασα ἀρκετοῦς πλέον τοὺς συλληφθέντας ἰχθύς, διέταξε τὰ παιδιά, καθὼς καὶ τὸν πατέρα, νὰ μαζεύσουν τὰ πράγματα των καὶ νὰ πορευθοῦν. Ἐννοεῖται ὅτι κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ παρακούσῃ, ὅταν διέτασεν ἡ Κορνηλία!

Μετὰ δύο ὥρας ἐπέστρεψε καὶ ὁ κύριος Σεργίος μετὰ τὸν φίλον τοῦ Γιάννην. Οἱ κυνηγοὶ δὲν ὑπῆρξαν ὀλιγώτερον εὐτυχεῖς τῶν ἀλιέων. Διὰ τοῦτο ἐπὶ τινὰς ἡμέρας τὰ θέματα τῆς Εὐδρόμοσ Οἰκίας γὰρ πετελοῦντο ἀπὸ φαγητὰ ἐξόχως ποικίλα καὶ νόστιμα, εἰς βάρος τῶν ἰχθύων τῆς λίμνης καὶ τοῦ λαμποῦ θηράματος τῶν περιχώρων.

Φαντάζεται τις εὐκόλως πόσον πλούσιον καὶ εὐθυμον ἦτο τὸ γεῦμα τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἡ τράπεζα ἐστήθη ἔξω ὑπὸ τὰ δένδρα, οὐδεὶς δὲ τῶν συνδαιτυμόνων ἐσκέφθη νὰ διαμαρτυρηθῆ, ἂν καὶ τὸ ψύχος ἦτο ἀρκούντως δριμύ, ὥστε νὰ καθῆσθαι κανεὶς ἐπὶ πολὺ εἰς τὸ ὑπαίθριον. Ἡ Κορνηλία ἐλάβεν ἀφορμὴν νὰ

ἐπιδείξῃ ὄλην τὴν τὴν τέχνην εἰς τὴν παρασκευὴν τῶν ἰχθύων καὶ τῶν πτηνῶν. Εἰς τὰ ἐπιδόρπια δὲ κέρουσιεσεν ἐν γλύκυσμα ἐκτάκτως ὠρατον.

Πόσον ἦσαν εὐτυχεῖς ὅλοι, τὴν ἡμέραν ἐκείνην! Τρώγοντες καὶ πίνοντες ἐλησιμόνουν τὰ πάντα. Ἄλλὰ καὶ ὁ καιρὸς τῶν δοκιμασιῶν ἐφαίνετο ὅτι εἶχε παρέλθῃ ὀριστικῶς καὶ τὸ ταξειδιὸν προεμνηστού λαμπρὸν μέχρι τέλους, πρὸς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς οἰκογενείας Κασκαμπὲλ!

Καὶ ἡ ἐπομένη ἀκόμη ἦτο ἡμέρα ἀναπαύσεως.

Ἄλλὰ τὴν 21 Ἀπριλίου ἡ Εὐδρόμοσ Οἰκία ἀνεχώρησε καὶ μετὰ τεσσαράκοντα ἡμέρας ἐφθασεν εἰς τὸ δυτικὸν ἄκρον τῆς χώρας τῶν Ἰακούτων.

(Ἐπεται συνέχεια)
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΙΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΥΜΒΟΥΛΗ ΕΙΣ ΕΝΕΡΓΕΙΑΝ
Ἀγαπητοί μου,

Ἡ ἱστορία, τὴν ὁποίαν σὰς διηγήθη εἰς τὰς δύο τελευταίας μου ἐπιστολάς, εἶχε ἓνα παράδοξον ἐπίλογον.

Ἡ Διάπλασις ἐπρόκειτο ἐως τότε πολλὰς ἐπιστολάς, προπάντων ἀπὸ μικρὰς τῆς φίλας, αἱ ὁποῖαι τὴ λέγουσι ἐγνώρισαν τὴν Ἰριγένειαν... ὑπὸ ἄλλα ὀνόματα. Καὶ μίαν μὲν γράφει διὰ κάποιαν Μαρίαν, ἡ ὁποία θέλει νὰ κάμνη καὶ αὐτὴ τὴν μεγάλαλην, ἄλλη δὲ διὰ κάποιαν Ἐλένην, ἡ ὁποία ἤκουσε μετὰ περιφρόνησιν τὴν πρότασιν νὰ γίνῃ συνδρομήτρια εἰς τὴν «Διάπλασιν τῶν Παίδων» (ἐδῶ, βλέπετε, ἐπρόκειτο περὶ ξεσπασθῶμα τῶν ἀποτυχητότων) ἄλλη διὰ κάποιαν Ἀνδρομάχην, ἡ ὁποία τὸ καλοκαίρι ἐγύριζε κάθε βράδυ εἰς τὸ Φάληρον ἡμικλειούσα τοὺς ὀφθαλμούς, κινούσα ἐπιδεικτικῶς τὸ ριπίδιόν της καὶ λέγουσα κάθε τόσο πρὸς τὰς ὀμιλήτους της: «Ὄψ! πῶς πλήθην ἐδῶ μετὰ μωρὰ» καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.

Εἶνε περιττὸν νὰ σας εἴπω ὅτι ἄκρα ἀγανάκτησις διαπνέει τὰς ἐπιστολάς αὐτάς καὶ ὅτι αἱ μικραὶ φίλαι τῆς Διαπλάσεως ὄχι μόνον εἶνε ἀπηλλαγμένοι τοῦ γελοίου αὐτοῦ ἐλαττώματος, ἀλλὰ καὶ ἀποστρέφονται καὶ περιφρονοῦν τὰ κοράσια, τὰ ὁποῖα τὸ ἔχουν. Ἀποδείξει ὅτι μίαν ἐκ τῶν ἐπιστολογράφων τούτων (καὶ πρὸς τιμὴν της δὲν ἀποκρύπτω τὸν ὄνομα της: εἶνε ἡ Μαρουσιώτισσα,) μὰς γράφει ὅτι τῆς ἦλθεν ἀκατανίκητος ὄρεξις νὰ μιανέσῃ τὴν μίαν φίλην της, ἡ ὁποία, διὰ νὰ της κάμῃ τὴν μεγάλην,

τῆς ἔλεγε ἄλλ' ἄντ' ἄλλων, ὅτι ἡ «Διάπλασις π.χ. εἶνε διὰ νῆπια (φαντασθῆτε!) καὶ χιλίαις δύο τέτοιαις ἀνοήσις. Ὅτι δὲν το ἔκαμεν, αὐτὸ ἀποδεικνύει μόνον ὅτι ἡ Μαρουσιώτισσα ἔχει καλὴν ἀνατροφήν, (διότι τὰ καλονατετραμμένα κοράσια δὲν μιανέσονται βέβαια!) ἄλλ' ὅτι ἠσθάνθη τὴν ἐπιθυμίαν, αὐτὸ ἀποδεικνύει πόσον ἡ ψυχὴ της διεμαρτυρήθη καὶ ἐπανεστάτησε κατὰ τῶν ἀπρεπῶν λόγων καὶ τῶν τρόπων τῆς φίλης της.

Ἄν ἐνθυμησθε, καὶ τὴν ἄλλην ἡρωίδα τῆς ἡμέρας, τὴν περιφρομένην Ἰουλίαν, μετὰ τὴν ἀποδείξει πάλιν ἠθέλον νὰ ἰατρεύσῃ ἀπὸ τὴν ξηνομανίαν της, ὁ Λέων τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἄλλοι. Ἐγὼ τὸ ἐνθυμοῦμαι, καὶ, νὰ σας εἴπω τὴν ἀλήθειαν, ὄχι μετὰ πολλὴν δυσἀρεσκείαν μου. Εἶνε πολὺ παρήγορον τὸ φαινόμενον, νὰ προκαλῆθῃ δηλαδὴ τὴν ἀγανάκτησιν ἢ ἀποκάλυψιν, ἢ γύμνωσιν ἐνὸς ἐλαττώματος. Καὶ τὴν ἀπογοήτευσιν, τὴν ὁποίαν αἰσθάνεται κανεὶς ὅταν συναντᾷ μίαν Ἰουλίαν (πρὸ τῆς θεραπείας της) ἢ μίαν Ἰριγένειαν, ἀντισταθμίζει, ἰκανοποιεῖ καὶ μετὰ τὸ παραπάνω ἡ ὑποδοχὴν, τὴν ὁποίαν τῆς κάμνουν, ὅταν τὴν παρουσιάσῃ, ὅπως ἐγὼ, εἰς τὰ καλά παιδιὰ. Ὡ, ἀλλοίμονον ἂν δὲν ἦτο καὶ τοῦτο!

Ἄλλ' ἀκούσατε τώρα καὶ τὸν παράδοξον ἐπίλογον πού σας ἔλεγα.

Μεταξὺ τῶν ἐπιστολῶν, τὰς ὁποίας ἐλάβεν ἡ Διάπλασις, μία ἀπηυθύνετο «Πρὸς τὸν κ. Φαίδωνα.» Φαντάζεσθε μετὰ πόσῃ περιέργειαν τὴν ἤνοιξα καὶ μετὰ πόσῃ τὴν ἀνέγνωσα, ὅταν εἶδα ὅτι ἦτο ἐπιστολὴ... τοῦ Ὀρέστου. Ὁ καλὸς ἀδελφὸς τῆς Ἰριγένειας κατόπι τῶν δημοσιευθέντων ἔσπευσε νὰ μου γράψῃ, ὄχι τόσο διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ διὰ τὰ πάρα πολὺ κολακευτικά που εἶπα δι' αὐτὸν» ὅσον διὰ νὰ μου μεταδώσῃ τὴν λίαν εὐχάριστον εἶδῃσιν ὅτι «ὁ θεὸς του ἔθεσεν εἰς ἐνέργειαν τὴν συμβουλὴν μου.» Καὶ ἐνθυμησθε ἀπὸ τὴν προηγουμένην μου ἐπιστολήν, τί εἶχε συμβουλεύσῃ. Ὁ θεὸς τῆς Ἰριγένειας ἠθέλα νὰ γίνῃ τὸ κάτοπρον τοῦ ἐλαττώματος της, καὶ προσποιούμενος—ἤξευρα δὲ ἀπὸ τὸν Ὀρέστην ὅτι εἶχε τὴν ἐπιτηδειότητα αὐτὴν—ὅτι τοῦ ἦλθεν ἐξαίφνης ἡ ἰδέα νὰ κάμνη τὸν μικρὸν, νὰ δείξῃ εἰς τὴν ἀνεψίαν του πόσον εἶνε γελοία, θέλουσα νὰ κάμνη τὴν μεγάλην.

«Δὲν ἤξευρατε πόσον εἶνε ἀστεῖος ὁ θεὸς μου!—μου γράφει ὁ Ὀρέστης—Ἐπαίξε τὸ μέρος του μετὰ τὴν τέχνην, πού ἐνῶ εἰς τὴν ἀρχὴν ἡ Ἰριγένεια ἐγελοῦσε μετὰ τὸ ἀστεῖον τοῦ πράγματος, ὑστερὰ ἤρχισε νὰ φοβῆται μήπως τὸ πρᾶγμα ἦτο πολὺ σοβαρὸν καὶ μήπως ὁ θεὸς μου ἐπέστρεψε διαμῖα εἰς τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Ἡ πλέον κωμικὴ σκηνὴ εἶνε τὸ πρῶν ὅταν ἐπήραμεν

τὸ γάλα μας. Ὁ θεὸς μου ἐμουρμούριζεν ἔλεεινα καὶ δὲν του ἤρεσε τίποτε. Τοῦ ἐβάλαμεν ζάχαρι; τὸ γάλα του ἐγίνετο πολὺ γλυκόν; τοῦ ἐβάλαμεν καφέ; τὸ γάλα του ἐγίνετο πολὺ πικρόν.

Ἐπὶ τέλους ἀναποδογύρισε τὸ φλυτζάνι του, τὰ ἔχυσεν ὄλα, ἐλέρωσε τὸ πανταλόνι του,—εὐτυχῶς ἦτο τοῦ σπιτιοῦ!—καὶ ἄρχισε τὰ κλάμματα... Κατόπιν ἔλεγε ὅτι θὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ σχολεῖον καὶ ἐμάζευε δῆθεν τὰ τετράδιά του καὶ τὰ βιβλία του (τὰ ἰδικὰ μου δηλαδὴ) μετὰ χιλίαις δύο γρίβους. Ἐπὶ τέλους ἐπέισθη... ὅτι ἦτο Κυριακὴ καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι. Κατόπιν εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του, (δηλαδὴ εἰς τὴν γιαγίαν μου) νὰ του βάλῃ τὰ καλά του καὶ νὰ τον στείλῃ εἰς τὴν Δενδροστοιχίαν νὰ παίξῃ. Ἡ γιαγιά ἐφάνη πρόθυμος, ἀλλὰ ὁ θεὸς μου καμμίαν φορεσίαν δὲν εὗρισκε καλὴν. Πότε ἠθέλε τὰ μαῦρά του, πότε τὰ σταχτιά του, πότε τὰ μπλέ του. Ἐπὶ τέλους ἤσυχασεν ὅταν ἐφόρεσε μιὰ ναυτικὴ φάβα δίκῃ μου, ἡ ὁποία τοῦ ἐπήγαγε τρεῖς ἄλλα. Ἄλλὰ εἰς τὸ ζήτημα τῆς γραβάτας ἐθύμωσε πάλιν, τὰ ἐπέταξε ὄλα, ἐκτύπησε τὰ πόδια του καὶ εἶπεν ὅτι δὲν πηγαίνει πούθενά. Ἡ μητέρα του τὸν ἐμάλωσεν ἀρκετά, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἄγρον ἠγόρασε καὶ ὑστερ' ἀπ' ὀλίγον ἤρχισε νὰ παίξῃ. Τὴν Ἰριγένειαν δὲν τὴν ἠθέλε, διότι, ἔλεγε, τὰ παιδιά δὲν παίξουν μετὰ μεγάλαλους. Ἐπαίξε λοιπὸν μόνον μαζὶ μου. Ἄλλὰ τί κακὸς σύντροφος πού εἶνε εἰς τὰ παιγνίδια ὁ μικρὸς θεὸς μου! ὄλα δικά του τὰ ἠθέλε καὶ ἐπειδὴ ἐγὼ δὲν ἐννοοῦσα νὰ τοῦ το συγχωρήσω, μετὰ ἐγροῦσάντισε, μετὰ ἐτίμησε καὶ τὸ παραδοξότερον, ἐνῶ ἔπρεπε νὰ κλαίω ἐγὼ, ἤρχισε νὰ κλαίῃ ἐκεῖνος! Τελοσπάντων, διὰ νὰ μὴ πολυλογῶ, κύριε Φαίδων, αἱ σκηναὶ αὐταὶ ἐξηκολούθησαν ἕως τὸ μεσημέρι. Εἰς τὸ τραπέζι ἄλλα καμώματα παιδικάκια. Ἄλλὰ τώρα δὲν ἐβάσταξε πλέον ἡ Ἰριγένεια. Ἀφ' οὗ ἐγέλασεν, ἀφ' οὗ ἐτρόμαξεν, ἀφ' οὗ πάλιν ἐγέλασε καὶ πάλιν ἐτρόμαξεν, ἔχασεν ἐπιτέλους τὴν ὑπομονὴν καὶ εἶπε: «ὄψ! παύσατε κεία, θεῖε, αὐτὰ τὰ ἀστεῖα! Εἶσθε γελοῖοι!» Αὐτὸ ἐπερίμενε καὶ ὁ θεὸς μου, διὰ νὰ της δώσῃ τὸ μαθηματικὸν πού της ἤξιζε. Ἡ Ἰριγένεια ἐξεπλάγη πολὺ ὅταν ἤκουσεν ὅτι δι' αὐτὴν ἐγίνοντο ὄλα καὶ ὅτι ἤμεθα ὄλοι συνεννοημένοι ἐναντίον της. Φαίνεται ὅτι τὸ πρᾶγμα τῆς ἔκαμε ζωηρὰν ἐντύπωσιν καὶ ὅτι ὑπεσχέθη νὰ διορθωθῆ, ἀφ' οὗ τῆς εἶπα: «μεν ὅτι καθημερινῶς γίνεται αὐτὴ τόσο γελοία, ὅσον καὶ ὁ θεὸς μου ἐκεῖνο τὸ πρῶν. Ἄλλ' ἀρά γε, θὰ κρατήσῃ τὴν ὑπόσχεσιν της; Τί λέτε σεῖς, κ. Φαίδων;» Ὡ, δὲν ἤξευρω! δὲν ἤξευρω, καλὴ μου Ὀρέστη! Τί λέτε σεῖς, μικροί μου φίλοι; Σὰς ἀσπάζομαι, Φαίδων

θυμία ήτο νάναχωρήση από την Νέαν 'Υόρκην' ή δευτέρα του να υπάγη εις την Νέαν 'Ορλεάνην. Του σχεδίου τούτου το πρώτον μέρος ήτο εύκολον και μετ' ελίγον θά επραγματοποιείτο, αλλά το δεύτερον προσέκοπτε κατά μυρίων δυσχερειών, κατά των οποίων ούτε καν ήξευρε πώς νάντιπαλαίση ο Φίλιππος. "Αν δλοι αι όδοι ήγον εις την Ρώμην, δλοι όμως αι όδοι δέν άγουν εις την Νέαν 'Ορλεάνη!

Ο Δίλυβελ από πολλής ώρας επερίμενε τον Φίλιππον εις το υποδειχθέν μέρος. Έκράτει και αυτός έν δέμα, όπως ο Φίλιππος· αλλά το περιεχόμενον του ήτο πολύ διαφορετικόν. Ο Φίλιππος τω είχε δώσει χρήματα διά νάγοράση ζωοτροφίας· όθεν από διάφορα εδώδιμα ήτο πλήρης ο σάκκος του μικρού μύρου.

— "Α, εδω είσαι; είπεν ο Φίλιππος μόλις τον είδε· λοιπόν, έτοιμος;

— Έτοιμότατος, κύριε Φίλιππε, απήντησεν ο Δίλυβελ. Μά θα μείνουμε έξω όλη τή νύκτα με τέτοια βροχή και με τέτοιο κρύο;

— Ναι, απήντησεν ο Φίλιππος αποφασιστικώς· αν κρουήης, περιπάτει νά ζεσταθής.

Και χωρίς άλλα λόγια, εξεκίνησεν, άκολουθούμενος υπό του Δίλυβελ, ο όποιος έχώλαινε και έτουρτούριζεν από το κρύον.

Έν πρώτοις επρεπε νά εξέλθουν από την πόλιν. Ο Φίλιππος ανεγνώρισεν ότι είχε δίκαιον ο πολυπαθής συντροφός του, όταν τω έλεγε κλαυμηνρίζων:

— "Αν μας απαντήσουν κλητήρες, θά μας πιάσουν και θά μας πάνε εις την άστυνομίαν και θά μας κλείσουν με τους λωποδύτας και από 'κει δέν θά μπορούμε πειά νά βγούμε σε όλη μας τή ζωή!

Η ιδέα αυτή ετρόμαζε τον Φίλιππον. Έπρωτιμούσε νάψηφήση τά πάντα, παρά νά τον συλλάβουν και νά τον φέρουν πάλιν όπισω εις τής λαϊκής Έσβορτ. Διά τούτο εβάδιζε ταχέως διά νά φθάση εις την όχθην του ποταμού.

Όταν όμως ο Δίλυβελ είδε το πλοϊον διά του οποίου επρόκειτο νά περάσουν τον ποταμόν, όπισθοχώρησε και ήρχισε νά τρέχη κραυγάζων:

— "Όχι! όχι! δέν θέλω! ή θάλασσα με πειράζει. Θέλω νά γυρίσω 'στη Νέαν 'Ορλεάνην πεζός· σε καράβι δέν μπαίνω!

(Έπεται συνέχεια)

ΣΠΑΡΤΙΑΤΑΙ ΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙΟΙ

'Αθηναί και Σπάρτη ήσαν αι δύο περιφανέστεραι πολιτεΐαι τής 'Αρχαίας 'Ελλάδος. Έν τούτοις 'Αθηναίοι και Σπαρτιαταί υπό έποψιν χαρακτηρός, ήσαν τά δύο άκρα αντίθετα.

Οι 'Αθηναίοι παράδειγματος χάριν προπαντός ήγάπων και έτίμων την τέχνην, εθαύμαζον δε την ρητορικήν αυτήν καθ' έαυτήν, ανεξαρτήτως του άποτελέσματός της. 'Απεναντίας οι Σπαρτιαταί, πολύ θετικώτεροι, μόνον εις την χρησιμότητα απέβλεπον και δέν έτίμων την ρητορικήν, πρσά ως όργανον αγαθού.

Ένώπιον του 'Αγησιλάου, βασιλέως τής Σπάρτης, εξεθεταζον ποτέ ένα ρήτορα εκ των 'Αττικών, λέγοντες ότι ήτο τόσω ικανός, ώστε ή δύνατο και επί του μικροτέρου θέματος νά εκφωνήση τον λαμπρότερον και μακρότερον λόγον.

— Ναι, απήντησεν ο βασιλεύς· άλλ' ήθελα νά εγνώριζα, θά εθαυμάζατε όμοίως και ένα ύποδηματοποιόν, ο όποιος θά κατεσκεύαζε μεγάλον ύπόδημα διά μικρόν πόδα:

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΤΙΝΕΛΗΣ

Μετά βαθυτάτης λύπης άγγέλλομεν εις τους αναγνώστας τής «Διαπλάσεως των Παιδων» τον θάνατον του φίλου των, του φίλου των 'Ελληνοπαίδων, του ποιητού Γεωργίου Μαρτινέλη, έπισυμβάντα εσχάτως έν Κερκυρα. τή ιδιαίτερα αυτού πατριδι.

Ο Γεώργιος Μαρτινέλης, εις εκ των δοκιμωτέρων ποιητών τής γονίμου εις ποιητάς Έπανήσου, διεκρίνετο τόσον διά την τρυφερότητα του αισθημάτος, όσον και διά την εύσυνείδητον επεξεργασίαν των στίχων. Αί 'Εθνικαί του Είχόνες, ή μόνη ποιητική συλλογή, την οποίαν εξέδωσεν, είναι πατριωτικά συνέττα τελείας μορφής. 'Αλλ' όπως έγραψε διά τους μεγάλους, ο Μαρτινέλης έγραψε και διά τους μικρούς, μαζι δε με όλους τους καλλιτέρους ποιητάς τής 'Ελλάδος, υπήρξε και αυτός φίλος θερμός και συνεργάτης τής «Διαπλάσεως» εις την οποίαν πολλά και ώραϊα ποιήματα εδημοσίευσε. Και ποίος, αν άπαξ τον ανέγνωσεν, ελησμόνησε τον Διακότι άρην του, το τόσον τρυφερόν και περιπαθές εκείνο ποίημα, το όποιον είναι άδύνατον νάκούση τις απαγγελλόμενον, χωρίς νά δακρύση; ('Εδημοσίευσθ έν σελίδι 86 του τού Γ' τόμου τής Α' περιόδου τής «Διαπλάσεως»).

Και ως άνθρωπος ο Γεώργιος Μαρτινέλης υπήρξε τύπος ιδιάρρυθμος μεν κάποιος, αλλά πολύ συμπαθής, διότι ήτο όλος αγάπη—αγάπη προς τους συγγενείς του και προς τους φίλους του, αγάπη προς την 'Ελλάδα του, αγάπη προς την Τέχνην του.

Η «Διαπλάσις των Παιδων» λατρεύουσα την μνήμην του φίλου της ποιητού, χύνει θερμόν δάκρυ επί του ενδόξου του τάφου.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Εις τον μικρόν τούτον Διαγωνισμόν, τον όποιον επρότεινα εις το 3ον φύλλον, εστάλησαν έν όλω είκοσι στιχουργήματα (διότι δέν τα όνομάζω όλα τετράστιχα βά το ίδιτε παρακάτω). Ο μικρός αυτός αριθμός είναι σχετικώς μεγάλος, αν συλλογισθ ή κανείς ότι διά πρώτην φοράν έπροκηρύχθη τοιούτος διαγωνισμός και ότι ή στιχουργία δέν είναι καί τόσο εύκολον πράγμα. όχι μόνον διά τους άνηλικούς αλλά και διά τους ενήλικούς ποιητάς. Δι' αυτό μάλιστα εδίστατα εις την αρχήν, αν επρεπε νά ζητησω από τους μικρούς μου φίλους πράγμα ανώτερον ίσως των δυναμένων των· αλλά τά αποτελέσματα του Διαγωνισμού αποδεικνύουν ότι ο διαταγμός μου ήτο άδικος, αφ' ου εις την πρόσκλησίν μου τόσο από τους μικρούς φίλους έσπευσαν φιλοτίμως νά δοκιμάσουν και τήν στιχουργίαν· είμαι δε βεβαία ότι εις προσεχτή διαγωνισμόν θά το κάμουν ακόμη περισσώτεροι.

Έξ χειρόγραφα αποκλείονται, ως μη εκπληρούντα τους όρους του διαγωνισμού. Ένώ εζητήθησαν τέσσαρες μόνον στίχοι διά την εορτήν του πατέρα, άλλος μόν, παρεξηγών το πράγμα, έστειλε τέσσαρα τετράστιχα (δηλαδή δεκαέξ στίχους), άλλος τρία, άλλος πέντε και άλλος άτελείωτον ποίημα, ούτε καν έχον θέμα την εορτήν του πατέρα. Οι αποκλειόμενοι λοιπόν εκ του διαγωνισμού είναι οι εξής: Γενναίος Καλλικρατίδης (ο όποιος κατά παραδομένην βεβαία όμοιοκαταληκτεί το στίχος με το στίχον), Ναστραδδίν Χόντζας (το ποίημά του είναι γραμμένον εις φοιδρότατον τόνον· άλλ' έχει μερικάς λέξεις που δέν πηγαινουν διόλου)· Χαριλαος Φτσιαός (ο όποιος ψάλλει και συνιστή την προς τους γονείς αγάπην και ύπακοήν, άλλ' ούτε λέξιν περι τής εορτής του πατέρα, τόσον ώστε υπάρχει άμφιβολία αν έστειλε το ποίημά του διά τιν διαγωνισμόν, αφ' ου άλλως τε δέν το σημείωνη). Έλληνίς Καλλιτέχνις (ή όποια, επειδή είχε το σκληρόν άτύχημα νά χάση τον πατέρα της, ενεπνεύσθη εκ του διαγωνισμού νά γράψη έν 'Ελεγείον επί τω θανάτω του). Μυροβόλος Αύρα (έστειλε ποίημα από 28 στίχους, εκ των οποίων μερικοί είναι πολύ καλοί.) και Μέδουσα. Το ποίημα τής Μέδουσας εις είναι το καλύτερον εκ τής σειράς αυτής των αποκλειόμενων. 'Ακούσατε π. χ. αυτό το τετράστιχον:

Γιά λουλούδια σου προσφέρω την αγάπη τής καρδιάς μου. Που ο βροχής δέν θά μαρέση και ή χαμίνιας νά μαράνι. Γιά τραγούδια τόσω ώραϊα θά σου ψάλλω τας εύχάς μου. Που ακόμα και τ' ανήδον από ζήλια θά πεθάνη.

Βεβαίως ή ποιήτρια έννοεί ότι τόσον θερμή είναι ή προς τον πατέρα της αγάπη, ώστε μόνη αυτή θά της δώσει την δύναμιν νά τραγουδήση τας εύχάς της καλλιτέρα και από την ανήδονα. Αυτό το εσημείωσα, δι' όσους τυχόν θά έκατηγόρουν τους τελευταίους στίχους ως εγωιστικούς.

Οι άλλοι, οι όποιοι συμμορφώθησαν με

τους όρους του διαγωνισμού είναι οι εξής:

Μυροβίνη.—Το τετράστιχόν της είναι γραμμένον μέσα εις μίαν ώραϊαν ζωογραφίαν πτηνών κελαδούντων, διότι ή Μυροβίνη ζωογραφίζει πολύ εύμορφα. Το τετράστιχόν της είναι ειλικρινές και άφελές. Το μέτρον του σχεδόν άμεικτον. Μόνον εις το τέλος ή λέξις πολλα όμοιοκαταληκτεί πάλιν με το πολλα. Και αυτό δέν επιτρέπεται.

Άσημένιος Κύμα.—Τελειώνει ως εξής:

Και ατολισμόν παντοίων νά έχης 'στη ζωή σου, Παιδιά ως τους άθάνατους τής πάλας Κορνηλίας!

Άπλη εύχή, αποκλείουσα βεβαία τον εγωισμόν, άλλ' εύχή αποβλέπουσα μάλλον τον υϊόν παρά τον πατέρα. Έν τούτοις γονείς και τέκνα είναι δύο πράγματα τόσον συνδεδεμένα, ώστε πώς είναι δυνατόν νά εύχησθ ή κανείς το άλλο χωρίς νά εύχεται συγχρόνως και το άλλο;

Όύρανία Μακρή.—Ίδου με πόσην απλότητα και συντομίαν εκφράζεται:

Σου εύχομαι, πατέρα, Που σ' αγαπώ πολύ. Ό τι ποθείς νά γίνη Μαζι μ' ένα φιλι.

Το μόνον που έχω νά παρατηρήσω είναι ότι το τετράστιχον αυτό, αν αλλάξή κανείς την λέξιν πατέρα, ειμπορεί νά το στείλ η εις όποιον άγαπά πολύ. Όστε δέν είναι άποκλειστικώς διά την εορτήν του πατέρα. Το ένόησεν ίσως αυτό ή Ουρανία Μακρή και έστειλε και δεύτερον τετράστιχον. Δυστυχώς όμως τούτο χωλαίνει φοβερά εις το μέτρον. Μυροβίνη ούφλος.—Εύχομαι όσα ελπίζει απ' αυτόν ο πατήρ του, όλα νά τ' αποκτήση. 'Αλλά το τετράστιχόν του, αν και ακριβές, μου έφάνη ελίγον τι πεζόν.

Χιονισμένος Τυμφορηστός, Ποιμενική Φλογέρα, Χρυσόκερωσ Έλαφος, Αρχιναύαρχος Θεμιστοκλής, Όλυμπιονίκης.—Και οι πέντε έγραψαν με πολλήν αγάπην και τρυφερότητα. 'Αλλά τά τετράστιχα των έχουν τούτο το κοινόν ελάττωμα: Δέν έχουν μέτρον. 'Αλλού αι συλλαβαί είναι περισσώτεραι, άλλού ο τόνος δέν είναι εις την θέσιν του και ή άρμονία του στίχου κατατρέπεται. Δι' αυτό δέν ήμπορώ νά παραθέσω κανέν από αυτά τά τετράστιχα και λυπούμαι, διότι εκφράζουν πολύ αισθημα και τά τέσσαρα! 'Αλλά δι' αυτό δέν πρέπει διόλου νάπογοητευθουν οι μικροί ποιηταί. Είπα ότι ή στιχουργία είναι πολύ δύσκολον πράγμα.

Μεταρρυθμιστής.—Εις τον δεύτερον στίχον του υπάρχει ή μετοχή χαίρομεν, ή όποια πηγαινει πολύ άσχημα εκει. Οι δύο τελευταίοι υπενθυμίζουν την μορφήν των δημοτικών τραγουδιών: Χρόνια πολλά, χρόνια καλά, χρόνια εύτυχισμένα Χωρίς πόνους και βάσανα, χωρίς κακό κανένα.

Άλλ' ή αρχή δέν έχει το ίδιον ύφος. Όστε νομίζει κανείς ότι άλλος ήρχισε και άλλος ετελείωσε το τετράστιχον. Λύρα του Άριονος.—"Αχ, πόσον μ' εύφραίνει ή λαμπρά αυτή σκόλη!" 'Αχ, άς μην είχεν αυτόν τον στίχον το περιπαθές τετράστιχον τής Λύρας του Άριονος,

τι κρίμα! α' Ο χρυσός μου πατέρας γιορτάζει! 'Αχ, μήπως δέν τα λέγουν όλα αυτά αι λέξεις:

Τά επόμενα τρία τετράστιχα τοποθετούνται εις τάξιν ανωτέραν των προηγουμένων:

Το τετράστιχον του Ι. Δουρέντε είναι πολύ περιεκτικόν και εκφραστικόν, αν και όχι πολύ γλαφυρόν:

Την σημερινή δόλοαρη ήμέρα τής γιορτής σου Χρόνια πολλά σου εύχεται νά ζήσης το παιδί σου 'Νεκίνο που τάνεβρες ν' έλπίζει μίαν ήμέρα Νά το ίδι ή αντάξιο των κόπων σου, πατέρα!

Κάτι πολύ άγνόν, πολύ τρυφερόν και ασύλληπτον εκφράζει το πολύ τεχνικώτερον τετράστιχον τής Έλληνικής Σημείας.

Απ' τής καρδιάς τά βάθη το παιδί σου, Χρυσέ, αγαπήμενε μου πατέρα, Φτωχό σου στέλνει δωρο 'στη γιορτή σου Τήν πρώτη, την άγνήν του Καλημέρα!

Άλλ' ή Σαπφώ Σκιαδαρέση, τιμώσα το ποιητικόν όνομά της, έστειλε το καλλιτερον τετράστιχον. Έκτός τής καλής στιχουργίας, έχει πολλήν εμπνευσιν (το κυριώτερον) και πολλήν πρωτοτυπίαν. Εύθδς ξεχωρίζεται από όλα τά άλλα, και άντηχει εις τόνον ύψηλόν, ο όποιος ένθουσιάζει και αναπτερόνει την ψυχήν, τουλάχιστον όσον δέν θά το έπεριμενε κανείς από έν άπλούν

ΤΕΤΡΑΣΤΙΧΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΟΡΤΗΝ ΤΟΥ ΠΑΤΕΡΑ

Όση χαρά, πατέρα μου, του φέρνει [ή γιορτή σου, Τόσες εύχές 'ς τον ουρανό ύψώνει το [παιδί σου, Και την καρδιά που τούδωκες χαρίζει [ς την Παρθένα, Νά είναι ο κάθε της παλμός μιá προσ- [εύχη για σένα!

Έν Αικαθέ.

ΣΑΠΦΩ ΣΚΙΑΔΑΡΕΣΗ

Βραβεύω λοιπόν την Σαπφώ Σκιαδαρέση και έπεινώ την Έλληνικήν Σημείαν και τον Ι. Δουρέντεν.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Οι άλλασοντες κατοικίαν συνδρομηταί παρακαλούνται νά γνωστοποιών ήμιν εγκαίρως την νέαν των διευθύνσεων, συνακοστέλλοντες την παλαιάν των διευθύνσιν και 50 λεπτών γραμματόσημον διά την δαπάνην τής έκτυπώσεως τής νέας ταινίας.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η Μέδουσα επισκέπεται μίαν φίλην της, έπανελούσαν εσχάτως από ταξείδιον.

—Και πότε ήλθες; τήν έρωτά. — Τήν Κυριακήν. — Μά ποίαν Κυριακήν, την παρελούσαν ή την προσεχτή;

Εστάλη υπό του Τρικυμιώδου Μαλτα

Νίκος.—Ευρείς, Γεώργε, ο παππούς μου απέθανεν 90 έτών!

Γεώργος.—Αί και τί μ' αυτό; ο δικός μου απέθανεν 105!

Έπεμβαίνω ο Κουφοκεφαλάκης: —"Αμ' ο δικός μου που δέν απέθανεν ακόμη; Εστάλη υπό του Έλληνοσ τής Κανκάσου

Το αντίτιμον των συνδρομών αποστέλλεται κατ' εύθειαν προς τον κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον εκδότην τής Διαπλάσεως των Παιδων, εις 'Αθήνας, διά ταχυδρομικών επιστολών, χαρτονομισμάτων παντός Κράτους, χρυσού, τοκομεριδιών, συναλλαγματίων, εντός συστημένης επιστολής. Ποσά μικρότερα των 5 φράγκων, εκ του Έσωτερικού, είναι δεκτά και εις γραμματόσημον.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Η επιστολή σου, Μαρωνιώτισσα, καθώς και αι τής Πέτρας Σιαδαδου, τής Μαρίας του Φαλήρου, του Τριπολέμου, και άλλων, αι όποια σχολιάζουν τά κατά την 'Ιονίαν, έστάλησαν διά τά περαιτέρω εις τον κ. Φαίδωνα, μαζι με την προς αυτόν επιστολήν του Όρέστου. Μπουμ! Μπουμ! Ο Τζι-Τζι-Μπουμ-Μπουμ απέφασισε νά λαμβάνη μέρος εις τους Διαγωνισμούς μου Δόξα σοι ο Θεός!

Και ο Έλλην του Κανκάσου μού έγραψεν, Έλληνας Καλλιτέχνης, τά του ταξείδιον σας από Τραπεζούντας μέχρι Κωνσταντινουπόλεως. Πόσον χαίρω όταν γνωρίζονται δι' έμού τά καλά παιδιά! Έκτάκτως ώραϊα ή σημερινή επιστολή σου εύγε!

Τά ύπερ των Άπόρων μαθητών αισθημάτά σου είναι τόσο ευγενή και τά εκφράζει τόσο καλά, 'Αργιναύαρχε Θεμιστοκλή, ώστε δέν έχω παρά θεριά συγχαρητήρια. Σ' εύχαριστώ εκ μέρους των Άπόρων, καθώς και όλους όσους μέχρι τοδε έπροθυμοποιήσαν νά συνεισφέρουν.

Με συνεκίνησε πολύ ή περιγραφή τής εις την 'Ακρόπολιν νυκτερίνης αναβάσεως σου, Ποιμενική Φλογέρα. Ένθουσιάζουν δε πρό πάντων διαν έμαθα ότι έχεις πάντοτε μαζι σου μίαν μικράν κυανόλευκον σημαίαν, την οποίαν δέν αποχωρίζεσαι ποτέ, διότι είσαι Έλληνας!

Την επιστολήν την συνοδεύουσαν την εισφοράν σου ύπερ του Ταμείου των Άπόρων, Γωρίς, έφύλαξα ως απάντησιν εις την Γ' Κυριακήν. Αυτή νομίζω ήτο ή ιδέα σου, αν και δέν το σημειώνης ποθενά. Νά μου φιλήσης την Σοφίαν.

Η Μάρθα, 'Αθηναίς, έλυπήθη πολύ που την παρεξηγήσατε. Μού είπεν ότι την ώραν που ήλθατε εις το γραφείον, είχε κατεπίγουσαν εργασίαν εις το μαγειρείον και δέν ήμπορεσε νά σας περιποιηθ ή, αν και σας είδε και εκείνη και υπέθεσε ότι είσθε φίλοι μου. Είπέ τα και εις την Λιονισμένην 'Οδησόν, την οποίαν απέλασεν. Έλπίζω ότι τώρα έγινε καλά, Σοφίε Πατάκη, και ότι θά μου γράψης συχνότερα. Αί αδελφαί του 'Ανανία σ' ευχαριστούν διά τας εύχάς σου.

Χαίρω πολύ που θά λαμβάνης μέρος εις όλους τους Διαγωνισμούς, Βασιλίσα των Μελοσών και που σου άρέσει νά γράφης διηγήματα και νά λύης αινίγματα. Είσαι πολύ καλό χαριτάκι.

Τώρα λοιπόν δέν θά έχης κανένα λόγον νά ζηλήσης τον Φοίβον 'Απόλλωνα αφ' ου και σύ, Παχό Τσίρε, επήγες εις την Πεντέλην. Πώς; Είνε βεβαία το πρώτον γραμματάκι που γράφεις εις την ζωήν σου, μικρά μου Δούκισσα των 'Αθηναίων. Ευγε! 'Αν ήτο μάλιστα δυνατόν νά μου γράψης από ένα γραμματάκι τακτικά κάθε εβδομάδα... ε;

Ο Λιονισμένος Τυμφορηστός θαυμάζει την μοναδικήν άκρίβειαν, με την οποίαν εκδίδονται τά φυλλάδιά μου, επικροτεί δε όλοψύχως την ιδέαν τής παιδικής συναναστρόφης και νά το είπω εις τον Φοίβον 'Απόλλωνα.

Πώς είναι δυνατόν, 'Ανδρέε 'Ηπειρώτα, νά δημοσιευθ ή Γ' Κυριακή εις τά α' φύλλον του 'Οκτωβρίου, αφ' ου ή προθεσμία έληξε μόλις την 30 Σεπτεμβρίου; 'Αρχει μία εβδομάς διά νά γίνη ή κρίσις τόσον επιστολών και νά κατασκευασθουν αι εικόνες; Τά χορικά σου τά έπαίξεν ή 'Αγάπη εις το πιάνον. 'Αραιότατα!

Νά σε καλίσω, Νεράιδα τής Σκύρου; 'Α, μπά μπά! Θεός φυλάξει! Ένα πουλάκι μου

είπεν ότι απέκτησε άδελφήν δύο αδελφάκια μαζί, μαζί... Νά μου τα φίλησε, καθώς και την Καλλιρρόην και την Πηνελόπην.

Δεν είμπορα να παντώ διά κάθε Πνευματικήν Άσκησιν που μου στέλλουν, Παραδείσιον Πηνόν. Αυτά πηγαίνουν διαί μαζί και κατόπι γίνεται ή εξέλεξις και ή εκλογή.

Μά δι' αυτό κ' εγώ εθράβευσα το διήγημα του Τίχ-Τάκ, Μυροδόλου Ροδί, διότι είνε φουσκόν και ώραϊότατον. Αί αδελφαί του Άνανία σ' ευχαριστούν δια τας εύχάς επί τή εορτή των και παρακαλούν να γίνης έντελώς καλά και να μη λάθης ποτέ πλέον ανάγκην κινίνης. Είδε!

Πτερωτέ Πήγασε, πρό πολλού ή Άττιική Νύξ ήλαξε ψευδώνυμον. Κάθε φύλλον, το όποιον θά περιέχη «Κυριακήν» θά είνε διπλόν. Είσαι ευχαριστημένος;

Μάχη του Μαραθώνος λοιπόν θά είνε το ψευδώνυμόν σου, καλή μου φίλη, άφ' ου τόσον το επίθυμης: Άλλά θά μου γράψης τώρα συχνά; Δια τήν άλλαγήν τής διευθύνσεώς σου όφείλεις 50 λεπτά.

Τί άστέια πράγματά που μου γράφει ο μικρός φίλις μου Θεόδωρος Θ. Π. ! Άκούσατε: «Όταν είπα εις τήν μικράν Ήβην ότι ή Κύπρος είνε νήσος, μου είπε: «Όχι, δεν είνε νήσος: διότι άν ήτο πώς από τήν Δεμησιόν θά επήγαίνα με άμαξαν; Και όταν πάλιν τής είπα ότι κανέν τετραπόδον έκτός τής χελώνης, δεν γεννά αυγά, ή μικρά Ήβη με ήρώτησε: — Καλέ ούτε το βωδι;»

Είς τόν φίλον σου Δ. Α. Φ., Τριανμιόδη Μαλέα, έστειλα τούς παραγγελέντας τόμους, είπέ τω δέ ότι άνυπομονώ να τον ίδω εις τας τάξεις τών φίλων μου, διότι φαίνεται πολύ καλό παιδί.

Άπό τα ψευδώνυμά που μου έστειλες, Ναυτοπόδλα, προτιμώ αυτό και όχι το πρώτον, διότι συμπίπτει με το ψευδώνυμον μίς άλλης φίλης μου. Τώρα λοιπόν να μου γράψης συχνά. Είνε ή μεγαλύτερα μου ευχαριστήσις και διόλου, μα διόλου—ένόχλησις!

Όλαι αί λύσεις του αυτού φυλλαδίου, δόν Κιχώτη, πρέπει να στέλλωνται εις το αυτό ταχυτάχον χάρτου. Δεν έπρεπε να απογοητευθής τόσον γρηγορά όμως! Και δια το παραμικρότερον, βλέπες, χροιάζεται επιμονή.

Ο άδελφός σου, Παγωμέτης Όκεανέ, δύναιται να έχη ψευδώνυμον και να λαμβάνη μέρος και αυτός εις όλους μου τούς Διαγωνισμούς. Μόνον εις τούς Διαγωνισμούς των λύσεων δεν έπιτρέπεται να λαμβάνωσι μέρος δύο αδελφοί συγχρόνως.

Άπό καμιά εικοσαριά Παιδικά Πνεύματα που λαμβάνω κάθε εβδομάδα, «Ελληνική Σημεία», δημοσιεύω δύο και έκτάκτως τρία. Έννοείς λοιπόν πόσον είνε αυστηρά ή εκλογή και πόσον δύσκολον μου είνε να ευχαριστήσω όλους δια μιά! Στέλλε μου και μνη έρωτάς. Είς τόν κατάλογόν [μου μόνον συ είσαι] γραμμένη υπό το ψευδώνυμον αυτό, ώστε άν το είχη πρωτήτερα καμιά άλλη—ή ύπ' αυτό άπαντήσασα εις τήν Α' Κυριακήν—ας το άλλη.

Σου έστειλα τα φυλλάδια, άγαπητέ Χρυσάεε. Περιέργον μου φαίνεται να παραπονήσαι: ότι δεν άπαντώ εις τας επιστολάς σου, ένθ' εγώ σου άπαντώ τακτικώτατα. Μήπως δεν αναγινώσκεις με προσοχήν τήν άλληλογραφίαν μου; Τι να υποθέσω;

Καλά σου είπεν ο πατέρας σου, Κοραλλιγενής Νήσος, τα παιδικά πνεύματα πρέπει να είνε πρωτότυπα και άδημοσιεύτα. Δυστυχώς όμως και από τα τέσσαρα που μου έστειλες, τα δύο ένθυμομαί ότι τα έχω δημοσιεύση άλλοτε. Είδεις λοιπόν, τί ευχαριστήσις είνε, Μαθηματικέ, όταν ξαναρχίζουν τα μαθήματα, και επαναθέλη κανείς τούς συμβαθιάς τους;

Και ή Μαγευμένη Άσπίς, ή ένθουσιώδης φίλη μου, άνανέωσεν από τώρα τήν συνδρομήν της δια το 1897. Νά άγάπη μιά φορά! Άλλά

το τέλος του «Όρρανού» πώς είμπορώ να τής το είπω από τώρα.

Όχι, Ναοτραδδίον Λόντζα, δεν γίνεται: έφέτος Διαγωνισμός Παιδικών Πνευμάτων. Είπέ εις τήν Άυτοκράτειραν Εύδοκίαν ότι το ψευδώνυμόν τής είνε δεκτόν και ότι τήν άσπάζομαι.

Έλαβα τήν φωτογραφίαν σου, Δάφνη, τήν όποιαν θά δημοσιεύσω προσεχώς. Χαίρω πολύ που με δια τα μαθήματα, θά εύρίσκης πάντοτε καιρόν δια να μου γράψης. Αυτό τω όντι άποδεικνύει ότι μ' αγαπάς πολύ.

Άσπασμοί, πληροφορία. — Η Ποιητική Φλογέρα άσπάζεται: τήν πρώην Μοσαν Πολύμνιαν και τήν Μυροδόλου Ροδί, τής όποιας ζητεί τουλάχιστον τάρχη: ή Λιονισμένη Όδησος τήν Άθηνάϊδα και τόν αδελφόν τής ή Άθηνάϊς τόν Φώθον Άπόλλωνα και τήν Νηρηίδα τού Εύρώτα. — Η βασίλισσα των Μελισσών εύχεται εις τήν Κοραλλιγενή Νήσον το Α' Βραβείον εις τήν Γ' Κυριακήν, ζητεί δέ το όνομα τής Χρυσής Βροχής. — Ο Τ(ι)-Τ(ι)-Μπου-Μπου είνε άδύνατον να είπη τόνομά του εις τήν Άθηνάϊδα: άσπάζεται δέ τόν Όρρα, τήν Φλογεράν Άκτίνα τού Σουλιού, το Μαγείον τής Δωδώνης και τόν Ανκοδρρον. — Η Άνδρείος Ήπειρώτης εύχαριστεί τόν Άνδρείον Σουλιώτην δια τας συζητήσεις, αλλά περισσότερον δια τα επί ταίς μουσικαίς παρά δια τα επί ταίς ιατρικαίς γνώσεσι. — Η Νεράϊδα τής Σκύρου άσπάζεται τόν Χαλασμόν Κόσμον και τήν Μαρίδα τού Φαλίηρον. — Το Παραδείσιον Πηνόν συνιστά εις το Ρόδον τής Άνδρου, το όποιον άσπάζεται, να μη λησμονή να γράψη εις τήν μητέρα του, διότι ύποφέρει. — Η Χρυσή Άμμουσιά άσπάζεται τήν Πετρώδη Παραλίαν, έρωτά δέ διατί είνε ένθουσιώδης μαζί τής, ένθ' αυτή δεν έκαμε τίποτέ που να ένθουσιώση ή δέ Ίωνίς ποτέ θά τής είπη τόνομά τής. — Η Μυροδόλου Ροδί έρωτά τήν Μαρουσιώτισσαν πώς τής έφάνη ή Κεφαλληνία, λυπείται δέ διότι δεν δύναται να είπη τόνομά τής εις τήν Άργείαν Τελοούλλαν, παρά μόνον άν αυτή τής το είπη πρώτη. — Ο Πτερωτός Πήγασος άσπάζεται θερμώς τόν Δόν Κιχώτην, με τόν όποιον γωρρίζονται πολύ: συχαίρει δέ τόν Τίχ-Τάκ δια το βραβείόν του. — Ο Παγωμέτης Όκεανός άσπάζεται τόν Ν. Κεσίικην, τήν Μαργαρίταν (ή όποία τώρα είνε γειτόνισσά σου), και τόν Γέροντα τού Ίμνηττώ ή Καλό, Άνθρωπος τήν Άκανθυλίδα, τόν Κωνσταντόν Κρίνον και τόν Καλόν Γείτονα. — Η Ελληνική Σημαία ζητεί το όνομα τού Λεοντοκάρδου Λεωρίδα ή Κοραλλιγενής Νήσος άσπάζεται τήν Άνδρά τής Έρήμω, τήν Λευκήν Περιστεράν και τήν Βασίλισσαν των Μελισσών ή Μαθηματικός τήν Χρυσήν Βροχήν, τήν Έρμίνην και τήν Εύθυγή Θνητήν, ής ζητεί το όνομα: ή Μαγευμένη Άσπίς τήν Κοραλλιγενή Νήσον, ής ζητεί τάρχη και τήν Βασίλισσαν των Μελισσών, τήν όποιαν προσκυνεί εύσεβάστως και ή ύπτικός Άττιική Μελισσα ή Ναοτραδδίον Λόντζας τήν Κοραλλιγενή Νήσον και τήν Χρυσήν Βροχήν, τής όποιας ζητεί το όνομα ή Δάφνη τήν πρώην Άττιικήν Νύκτα και τήν Μυροίτην, τήν όποιαν γινώρίζει.

Άπό ένα γλυκό φιλάκι στέλλει ή Διαπλάσις εις τούς φίλους τής: Καλόν Άνθρωπον (και να γράψη συχνά) Άττιική Μελισσα (δεκτόν το ψευδώνυμον) Χρυσή Άμμουδιάν (ή άλλωγή των διευθύνσεων, είνε), Σταδιον τής Νικοπόλεως, Άρην (άλλά διατί τα γράφει όλα εις το ίδιον χαρτί); Έλληγα τού Κακάσου (εις τόν όποιον έστειλα το φυλλάδιον). Μενδελιδίαν Μουριζούφλον, Διογνήν Λαέρτιον, Παρόχθιον Πελαργόν. κτλ. κτλ.

Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά τήν 29 Σεπτεμβρίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις στέλλονται μέχρι 5 Νοεμβρίου.

532. Συλλαβόγραφος. Το ένα χρήσιμον πολύ, το άλλο άντωνυμία, Το σύνολον μου βασιλεύς τόν έχει ή ιστορία.

533. Αεξίγρφος. Έάν εις μίαν πρόθεσιν κολλήσης ένα γράμμα Ένα νησί έλληνικό θά ίδης έν τω άμα.

534. Στοιχειόγραφος. Σορός είναι τών άρχαίων: άν μ' άλλάξης το κεφάλι, σορός άλλος: είνε ίδιον θέσιν πάλιν θά προβάλλη.

535. Δίνεγμα Δημώδες. Σ τούς λόγγους εγεννήθηκα, ε τούς λόγγους έμεγάλωσα και τώρα εκάτανησα να με πατά ή κόσμος.

536. Πυραμίς. Νάντικαταστα θάσιν οι σταυροί δια γραμμάτων, ώστε να κινιωσκειται το όνομα αρχαιοურήτορος, αι δε 10 σιγμαί τής βάσεως μετά του έν τω μέσω αυτών σταυρού να αποτελώσι τόνομα ενός των 30 τυράνων, αι άνωτέρω 8 πόλεως τής Άσίας, αι άνωτέρω 6 πτηνού, αι άνωτέρω 4 νήσου, και αι άνωτάται 2 ζώου.

Table with 2 columns: numbers and words. 1. Το Τόξον δια 8 μεταμορφ. να γίνη κύβλος. 2. Το Θέρος δι' 11 μεταμορφ. να γίνη Δεμών. 339-342. Επανορθωσις λέξεων. Διά καταλληλου μεταθέσεως των γραμμάτων των κάτωθι λέξεων σχηματίσοντά όνόματα πέντε στρατηγών. 1, Ναοβίαν. 2, Πίκωσιν. 3, Κελπιής. 4, Τατισδάμη. 5, Μωρνεϊνία.

541. Διπλή άκροστιχίς. Τάρχηά γράμματα των ζητούμενων λέξεων αποτελούσι τόνομα ποταμού, τα δε δεύτερα, άντιστρόφως αναγινωσκόμενα, τόνομα τετραπόδου. 1, Χώρα τής Άσίας. 2, Φυτόν. 3, Θεά. 4, Βασιλεύς άρχαίος. 5, Άρχαίον δικαστήριον. 6, Άρχαία βασίλισσα.

543. Έλληνοσύμφωνον. 50-εασου-αι-ετώ

546. Φωνηεντόλιπον κκς-μλν-κς-κβς-κκς.

ΑΥΣΕΙΣ των πνευματικών άσκήσεων τής 24 Αυγούστου 1896

442. Ίσας, (ς, σς). — 443. Έρρης, μς. — 444. Η δόξα. — 445. Ρόδον.

446. K ION A ION N I X A S N K O X A I A S M Y K H N A I N A I A S A Δ Σ A Σ Q Σ N

448-452. Γνωμένης τής ανταλλαγής δια τής πρόθεσεως EN, σχηματίζονται οι λέξεις: Ένετία, ένεκα, έντός, ένθους, έντολή. — 453. Όταν είνε καρφίτα παραμάνα. — 454. ΠΑΡΘΕ-ΝΟΠΗ (1, ΠΑΡθενών. 2, Θεμιστοκλής. 3, ΝΟτος. 4, ΠΗλιον). — 455. Ο καρπός τής εργασίας είνε ο γλυκύτερος πάντων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Εισεπαισμενον υπό του Ίγνουργίου τής Παιδείας, ής το κατ' εσχάτην παιδικόν εκπαιδευτικόν σύστημα, άλληθις παρασχόν εις τήν χάραν ήμιν ύπερσεύς, και υπό του Οικουμηνικού Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ής άνάγνωμα άριστον και χρησιμώτατον εις τούς παίδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ Έσωτερικού δραχ. 7.— Έξωτερικού φρ. χρ. 8 Δι' συνδρομαί άρχονται τήν 1ην έκάστου μηνός και είνε προπληρωτέαι δι' έν έτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Η. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Έν Έλλάδι λεπ. 15.— Έν τω Έξωτ. φρ. χρ. 0, 15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ έν Αθήναις Όδός Αϊόλου, 119, έναντι Χρυσοσπηλαιωτίσσης Έτος 1896.— Άριθ. 41

Περίοδος Β'.—Τόμ. 3ος.

Έν Αθήναις, τήν 42 Οκτωβρίου 1896

ΚΑΙΣΑΡ ΚΑΣΚΑΜΠΕΛ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝ ΥΠΟ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΚ. ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ (Συνέχεια. Ίδε σελ. 313) ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. ΤΑ ΜΕΧΡΙ ΤΟΥ ΟΒΙΔΙΟΥ

Μήπως ο Όρτικ και ο Κίρσεφ, εξ ένγνωμοσύνης προς τήν οικογένειαν Κασκαμπέλ, είχαν άρα γε έγκαταλείψη τούς κακούς των σκοπούς; Διόλου. Οι άθλιοι ούτοι, οι όποιοι τόσα και τόσα έγκλήματα είχαν διαπράξη μετά τής συμμορίας Καρνάφ, άλλο δεν έσυλλογίζοντο παρά πώς να διαπράξουν και νέα. Το σχέδιον των ήτο να καταλάβουν τήν Εύδρομον Οικίαν και ναρπάσουν τα χρήματα, τα όποια ο Τσου-Τσουκ είχαν αποδώση εις τόν κ. Σέργιον, και όταν θά έπέστρεφον εις Ρωσίαν άσφαλώς, μετημφισμένοι εις σχοινοβάτας, θά έξηκολούθουν εκεί τόν ληστρικό των βίον. Άλλά δια να επιτύχη το σχέδιον τούτο έπρεπε προπαντός να παλλαχθούν από τούς συνταξιδιώτας των, — πράγμα το όποιον οι κακούργοι δεν είχαν κανένα διαταχμόν να κάμουν!

Άλλά επειδή μόνον των ήτο δύσκολον να λάβουν τοιαύτην επιχείρησιν, είχαν σκοπόν, όταν θά έφθανον εις τα Ούράλια, να συεννοηθούν με τούς κακούργους οι όποιοι έμφωλευόν εκεί — παλαιούς των φίλους άλλως τε — και ναποτελέσουν συμμορίαν άρκητήν δια να επιτεθή άποτελεσματικώς κατά του προσωπικού τής «Ευδρόμου Οικίας». Έν τούτοις ούδεις τούς ύποπτεβετο, ούδεις έδυσπίστει προς αυτούς, ούδεις είχε το παραμικρόν παράπονον έναντίον των. Μόνον ή Καγέτη έξηκολούθει να είνε δύσπιστος και επιφυλακτική άνέναντι των ρώσων ναυτών. Μίαν φοράν μάλιστα τής ήλθεν ή ιδέα ότι κατά τήν νύκτα τής έναντίον του κ. Σεργίου αποπείρας, είχαν άκούση τήν φωνήν του Κίρσεφ. Άλλά πώς να πιστεύση ότι οι άτουργοί του έγκλήματος εκείνου ήσαν οι δύο Ρώσοι, τούς όποιους συνήτησαν κατόπι χιλιάς διακοσίας λεύ-

γας μακράν, επί μίς των νήσων Λιακχόφ; Δια τούτο δεν άνεκοίνωσεν εις κανένα τας τόσον άριστους και άθασίμους ύπονοίας τής. Έξ άλλου ο Όρτικ και ο Κίρσεφ εύρισκον πολύ παράδοxon και άνεξηγήτην τήν διαγωγήν του κ. Σεργίου. Βαρέως πληγωθείς επί των συνόρων τής Άλάσκας, θά μετεφέρθη εις Σίτκαν, όπου θά τον έπεριποιήθη ή οικογένεια Κασκαμπέλ. Έως εδώ το πράγμα ήτο φυσικώτατον. Άλλά, άφ' ου έθεραπεύθη, διατί δεν έμεινεν εις τήν Σίτκαν; Διατί ήκολούθησε τούς σχοινοβάτας μέχρι του Πόρτ-Κλαράν; Διατί τούς συνώδευεν εις τήν Σιβήριαν; Τι ήθελεν ο ρώσος αυτός μεταξύ των μελών ενός γαλλικού θιάσου; «Κάτι τρέχει εδώ, είπε μίαν ήμέραν ο Όρτικ προς τόν Κίρσεφ. Πολύ φοβούμαι μήπως αυτός ο κύριος Σέργιος έχη συμφέρων να επιστρέψη κρυφά εις τήν Ρωσίαν. Νά λοιπόν περιστασις, δια να ώφεληθώμεν. Προσοχή! Τα μάτια μας ανοικτά!» Ούτω, χωρίς να το φαντάζεται, ο κόμης Ναρκίνης κατεσκοπεύετο υπό του Όρτικ, ελπίζοντας να εξιχνιάση το μυστικόν του

Τήν 23 Απριλίου ή Εύδρομος Οικία, διελευσάσα τήν χώραν των Ιακούτων, εισήλθεν εις τήν χώραν των Όστιάκων. Οι Σιβηριανοί ούτοι είνε γενικώς πτωχοί και άπολίτιστοι, άν και εύρισκωνται και εδώ μερικά πλούσια έπαρχια, ως π: χ: ή Βερεζόφη. Άλλ' άσπεριτοπλεϊστον τα χωρία των είνε άθροίσματα καλυδών έλεεινών και βρωμερών, εις τας όποιας μόνον κτήνη θά

Και ο πολιτικός Κύκλος εβράχη... με μίαν φιάλη καλού οίνου (Σελ. 322, στήλ γ.)

ήδύναντο να κατοικήσουν. Άλλά και οι Όστιάκοι δεν είνε πολύ άνωτεροι κτηνών. Τρέφονται σχεδόν αποκλειστικώς από ίχθυσ, τούς όποιους μόλις ψήνουν, και από κρέας έντελώς ώμόν. Καθ' όδον ή Εύδρομος Οικία συνήντα συχνά έλκηθρα εξ έμεινων, τα όποια όνομάζονται να ρκα ι. Συρρόμεναι υπό τριών ρέννων, έξοχημένων δι' άπλου ήμάντος, ο όποιος διερχεται υπό τήν καλίαν των ζώων, και δι' ενός χαλινού, ο όποιος δένεται από τα κέρατά των, αι να ρκα ι αυται διανύουν επτά και όκτώ λεύγας χωρίς να σταματήσουν διόλου. Τοιαύτας αξιώσεις ήτο άδύνατον να έχουν από τούς ρέννους, οι όποιοί έαυρον τήν Εύδρομον Οικίαν, άλλ' ούτε και παράπονον είχαν έναντίον